

Næstved, den 20. januar 2006

Til retspolitiske ordførere!

Jeg skriver til dig som til alle partiformænd, integrationsordførere og retsordførere i Folketinget om en personsag, der ligger mig meget på sinde.

I fire år har jeg været, tør jeg sige, meget nær ven af en herboende irakisk familie. Forhistorien er at jeg blev lærer for familiens to yngste sønner, da de, sammen med deres mor, i starten af 2002 flyttede til min ansættelseskommune. To drenge, der efter et års ophold i et flygtningecenter sammen med deres mor var godt i gang med at lære dansk og vænne sig til danske forhold.

Det samme var moderen, som jeg dog måtte tale engelsk med i begyndelsen.

De havde et problem, idet far og to ældre brødre befandt sig i Jordan, hvor de ved moderens bevilling af opholdstilladelse i Danmark i december 2001, indgav ansøgning om familiesammenføring pr. 31. december 2001.

Forhistorien for familien var, at faderen, som var ansat i militæret i Bagdad, i 2000 blev fængslet med en anklage for spionage, og hjemmet fik næsten dagligt ”Besøg” af militær og politi, som med trusler og voldsom adfærd ransagede boligen for såkaldte beviser.

Til sidst var moderen nødt til at forlade alt og flygte med de to yngste sønner til Jordan. De to ældste opholdt sig i Basra hos familie, hvilket var sædvane i deres skoleferier.

Fra Jordan kom moderen ad forskellige kanaler videre med de to yngste til Danmark, men havde i en længere periode ikke kendskab til mandens skæbne. Han kom imidlertid ud af fængslet ved venners hjælp og var en tid i skjul forskellige steder, men kom siden til Basra og fik sine to ældste sønner med på flugten til Jordan. Her ”strandede” de, men blev anerkendt som flygtninge af FN. Organisationen afventede, i lighed med familien, svar på ansøgningen om familiesammenføring i Danmark.

I løbet af 2002 blev ventetiden en stor belastning for familien i begge lande, og da jeg som lærer for de to yngste oplevede at moderen virkede som værende nær et sammenbrud, tog jeg nærmere kontakt til hende og prøvede at hjælpe i forskellige situationer i forhold til Udlændingestyrelsen og andre myndigheder.

Det var en hård tid for familien, men undervejs gik moderen på sprogskole og i praktik efter kommunens anvisninger med undtagelse af kortere tidsrum, hvor den psykiske belastning blev for stærk.

Hun har nu bestået danskprøve 3, og er i gang med uddannelse som social- og sundhedshjælper. I Irak var hun uddannet laborant og havde arbejdet som sådan i bl.a. 17 år på et hospital i Bagdad.

I marts 2003 bliver manden meddelt familiesammenføring med sin kone, men de to ældste sønner får nej. Da der ikke foreligger fødselsattester og da angivelsen af fødselstidspunktet er henholdsvis den 11. november 1984 og den 20. februar 1986, altså noget der nærmer sig 18 års alderen, bliver der i Jordan foretaget aldersundersøgelse. Dennes resultat er selvfølgelig, at der er tale om en alder

for begges vedkommende, der må være omkring 18 år, uden at man kan slå fast med rimelig sikkerhed på hvilken side. Det kan til gengæld det danske retslægeråd, der den 14. januar 2003 udtaler at de begge er over 18 år. Med ansøgningen fulgte kopi og oversættelse af originale ID cards, som angav de samme fødselstidspunkter, som moderen havde opgivet ved sin indrejse i Danmark. ID cards afvises som umulige at verificere uden forsøg herpå.

Udover afslag p.g.a. en efter Udlændingestyrelsens vurdering for høj alder, skriver man også at man ikke mener at nr. to søn er søn af moderen p.g.a. divergens mellem aldersbedømmelsen og aldersangivelsen. På moderens skriftlige ønske om DNA-test for fastslåelse af familieskab, bliver der givet afslag. Dette er efter min mening urimeligt, da man således ikke giver mulighed for bevis for familietilhørsforholdet.

Faderen kommer til Danmark i løbet af april 2003, altså ca. 1 måned efter tilladelsen er givet, dels fordi han var nødt til det, hvis ikke tilladelsen skulle falde væk og dels fordi man i FN mente at kunne hjælpe sønnerne til Danmark på anden måde, måske som kvoteflygtninge.

Efter afslaget for drengene søger familien om fornyet stillingtagen. Ultimo april 2003 afslås dette med henvisning til mulighed for klage til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration. Denne klage indsendes til ministeriet primo maj 2003. Efter en del skrivi frem og tilbage modtager familien den 11. maj 2004 afslag fra ministeriet med mulighed for at prøve sagen i retten. Vi henvender os til advokat Christian Harlang og indgiver ansøgning om retssag indenfor den angivne 14 dages frist. Undervejs mod retssagen lykkes det for familien ved hjælp af familie og venner at rekvirere sønnernes fødselsattester fra det fødselshospital i Basra, hvor de blev født, og disse attester er blevet oversat fra arabisk og fastslår de angivne fødselstidspunkter. At få fat på disse attester har først været muligt efter regimets fald. Attesterne afvises som umulige at verificere, igen uden forsøg herpå.

Halvandet år senere berammes retssagen i Københavns Byret til den 14. december 2005, hvor familien var i retten som vidner. Den 23. december 2005 får familien rettens kendelse og denne er ligeledes negativ.

Jeg overværede retssagens forløb i byretten og har siden læst den udskrift af dombogen, som fulgte med kendelsen. Jeg må sige at jeg er meget forbavset over at konstatere at dommeren stort set ikke har taget stilling til nogle af de oplysninger, som advokat Christian Harlang v/ advokatfuldmægtig Sandra Møller fremkom med til støtte for sagen. Det forekommer mig at dommen er afsagt i det store og hele som en gentagelse af myndighedernes afslag af ansøgningerne uden at nogen nærmere undersøgelse er fortaget, eksempelvis af familietilhørsforholdet.

Disse to drenge er altså henvist til stadig at have status som flygtninge hos FN uden fast bosted, uden familie eller venner som netværk og til en meget uvis fremtid.

Familiens sorg og afmagt i denne situation er ubeskrivelig og jeg tror næppe at hverken du eller jeg kan forestille os helt, hvor forfærdeligt det må være at have en så traumatisk og tilsyneladende uløselig situation i sin familie.

Vi kærer nu sagen til landsretten og håber at vi i den forbindelse kan få retten til at undersøge sagens forskellige dokumentationer, såsom aldersundersøgelse, familietilhørsforhold og attester nærmere.

Spørgsmålet til dig i denne forbindelse er altså: Har familien sikkerhed for at den temmelig myndigheds-venlige linie, der var anlagt i Københavns Byret, ikke bare vil fortsætte i Landsretten?

Jeg må som såkaldt etnisk dansker sige, at jeg føler mig meget beskæmmet ved at bo i et land, der er med til yderligere at forværre en udsat families situation ved hjælp af regler og ikke mindst administration af samme.

I mine 35 år som folkeskolelærer har jeg, kan jeg nu se, naivt fortalt mine elever om den sikkerhed mod uretfærdighed og vilkårlighed fra statens side, som mennesker i Danmark nyder godt af! Det har altid været min overbevisning, at sådan forholdt det sig. Jeg må sige, jeg vakler i troen!

Har du og dit parti et bud på, hvad denne familie skal gøre for at blive forenet, så forældrene kan hjælpe deres fire sønner til en rimelig, tryk fremtid?

De har nu to sønner, der er i fuld gang med at uddanne sig til dygtige unge indbyggere i Danmark og to sønner, der er sat i stå med skolegang og uddannelse, ja med livet!

Hvad kan der gøres?

Dette brev sendes også til dagbladene Politiken og Information samt Kristeligt Dagblad.

Med venlig hilsen

Birthe Thrysøe
Lille Solvej 5
4700 Næstved
Tlf.: 55 73 99 24
E-mail: bimar@stofanet.dk